

ГЛАВНА ПРОКУРАТУРА

НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

№ 20411/92.III.

София, 9 октомври 1992 г.

31

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

294/к.р. 23/92 г.
09.10.1992 г.

СТАНОВИЩЕ
на главния прокурор на Република България по
конституционно дело № 23/1992 г.

ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

По направеното искане на народни представители за установяване противоконституционност на Закона за допълнение на Наказателния кодекс изразявам следното становище:

1. Законът за допълнение на НК е приет от Народното събрание и обнародван от Президента на Републиката при спазване изискванията на чл.88, ал.1 и 3 от конституцията. Твърденията, посочени на първо място в искането на народните представители за нарушаване на конституционни норми, са неоснователни.

По принцип съображенията, изложени в т.1 на искането не могат да бъдат основание за установяване противоконституционност на закон.

2. Съществуването на чл.313 НК не е пречка Народното събрание да приеме нов чл.313^бНК. Текстът представлява квалифициран състав на чл.313 НК, предвиждащ по-тежка отговорност за лицата, вписали неверни, неистински обстоятелства или затаили истина в декларация, задължени да подадат по силата на Закона за имуществото на БКП, БЗНС, ОФ и др.

2.

По принцип няма законова или конституционна пречка Народното събрание да изменя НК и да създава квалифицирани или привилегировани състави на едно и също престъпление. В конкретния случай, с оглед преценката на известни обстоятелства, които биха могли да завишат степента на обществената опасност на определено деяние, Народното събрание е в правото си да създаде квалифициран състав на чл.313 НК, като предвиди по-тежко наказание за подаването на декларация по силата на Закона за имуществото на БКП, БЗНС, ОФ и др., в които се впишат неверни, неистински обстоятелства или се затаи истина.

Предвидената в чл.313^б санкция не излиза извън пределите, предвидени в НК и не нарушава целите на наказанието, посочени в чл.35, 36, 39 НК, а не чл.38 НК, както неправилно е посочено в искането, тъй като този текст се отнася за смъртното наказание.

Необосновано е становището в искането, че разграничението между чл.313 и чл.313^б НК се прави само на базата на убежденията и политическата принадлежност. Предвидената отговорност по чл.313^б не е за убеждения и политическа принадлежност, а за подаване на декларация с неверно съдържание.

Несъстоятелно е и твърдението в искането, че със създаването на чл.313^б НК се нарушава чл.15 от Международния пакт за граждански и политически права, забраняващ налагането на по-тежко наказание от това, което е било предвидено в момента на извършване на престъплението. Съгласно чл.2 НК за всяко престъпление се прилага онзи закон, който е бил в сила по време на извършването му.

3.

Чл.313^б е в сила от деня на публикуването му – 3.VII. 1992 г. Той няма обратна сила и следователно ще се прилага за деяния, извършени след 3.VII.1992 г., а не преди това.

С УВАЖЕНИЕ,

ГЛАВЕН ПРОКУРОР:

/И. Татарчев/

